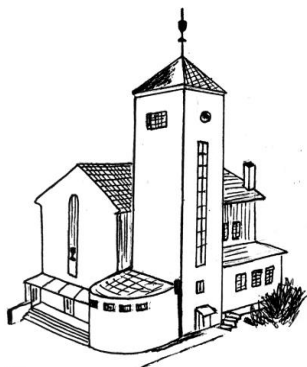

Adventní Sborové listy 2012

Českobratrská církev evangelická, sbor Mšeno u Mělníka

Advent 2012

Slovo advent znamená příchod, to snad vědí už i malé děti. Ale příchod čeho? Samozřejmě Vánoc, řekne snad každý. O Vánocích pak i letos televizní moderátor řekne, že to jsou svátky, kdy si křesťané připomínají narození Ježíše Krista. O adventu nejspíš neřekne nic.

Někteří kazatelé budou připomínat, že advent byl původně dobou pokání a půstu, a to nejen jako přípravy k oslavě Kristova narození či k přijetí té milosti, ale hlavně jako *duchovní přípravy* na jeho druhý příchod v moci a slávě.

To je jistě pravda. Jednak, že první křesťané byli zaměřeni na očekávání druhého příchodu Krista daleko víc než na okolnosti jeho narození. Jednak proto, že v průběhu dalších staletí se církev mohutně rozvíjela liturgicky a důraz na správné slavení a hluboké duchovní prožívání jednotlivých časů a symbolů neobyčejně vzrostl.

Ježíš sám však žádné církevní svátky nevynalezl (a o události svého narození se vůbec nezmiňuje). Zato jak má být člověk dobře připraven na jeho druhý příchod, dává jasnou a spolehlivou instrukci:

V podobenství o posledním soudu (Mat 25, 31-46) vypráví, jak to bude: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy a budou před ním shromážděny všechny národy“. Rozdělí je na ty po své pravici a na ty po jeho levici. Těm po pravici řekne: „Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je

vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou.“ Tu mu ti spravedliví odpoví: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového a nasýtli jsme tě, nebo žíznivého...“ a on jim odpoví: „Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ Potom řekne těm po levici: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně připraveného ďáblu a jeho andělům!“ A to proč? Protože nic z toho, co učinili ti spravedliví, *neučinili*.

Lze si snad představit jasnější kritérium a zprávu o tom, co u posledního soudu jediné platí? A to výslovně pro „všechny národy“, bez rozdílu náboženství, tedy i pro pohany. Je až zarážející (zejména pro zbožného křesťana), že Ježíš tu nevyzdvihuje skutky vědomě činěné pro něho, jakožto Krista a tedy budoucího soudce, nýbrž učiněné „jen tak“, bez tohoto motivu, snad z dobroty srdce. Ti, kteří nasýtí hladového dobře vědouce, že tím slouží svému Pánu, tu nejsou nijak vyzdviženi. Nejsou vůbec zmíněni. Cítíte, jak přesné a přísné je to slovo Ježíšovo? Chvála budiž rané církvi, že to slovo uchovala.

Nic proti těm, kteří prožívají adventní týdny jako dobu pokání a půstu, ani proti těm, kteří duchovním zrakem nazírají mystérium Vánoc jako inkarnaci (vtělení) Boží lásky k lidem. Hloubky něčích duchovních prožitků či zážitků nemůžeme nijak zkontrolovat a tedy ani posuzovat. Vposledu však musí vést k tomu, co jediné na konečném soudu obstojí. Jinak půjdou - a to doslova - s tím vším k čertu. Stejně, je-li možno hůře, ale dopadnou ti, kteří dobře věděli, co mají činit - a nečinili.

Jan Kozlík

Odešel farář Jaroslav Vanča (1920-2012)

Dlouholetý mšenský evangelický farář Jaroslav Vanča zemřel v sobotu 3. listopadu 2012. Jeho pohřeb se konal v pátek 9. listopadu v evangelickém kostele v Hranicích na Moravě.

Ve Mšeně působil v letech 1968- 1984. Nesmazatelně se vryl - a s ním i jeho manželka Vlasta - do srdcí i mysli členů mšenského sboru. Vděčně na něj i jeho paní vzpomínají i lidé mimo okruh sboru. Přinášíme vějíř delších i kratších textů věnovaných Jaroslavu Vančovi a také jeho manželce Vlastě.

Vzpomínka na bratra faráře Jaroslava Vanču

Pánem života a smrti byl odvolán z tohoto dočasného života v tichosti a pokoře dne 3. listopadu 2012 ve věku 92 let br. Farář Jaroslav Vanča, který v našem sboru ve Mšeně působil v letech 1968 – 1984. V té době mu velkou pomocí byla jeho milá manželka, sestra Vlasta Vančová. Byla výbornou varhanicí a zpěvačkou.

Bratr Jaroslav Vanča se do Mšena stěhoval za dramatických okolností dne 21. srpna 1968, kdy byly cesty obsazeny „spojeneckými vojsky“. Přišel z velmi rozdílného sboru z Jasenné na Valašsku. Pokračuje v započatém díle, navíc se stává administrátorem uprázdněného sboru v Nebuželích, Kovanci, vypomáhá v Mělnickém Vtelně, administruje i v Mladé Boleslavi.

Nátlak státní správy, odnímání státních souhlasů duchovním, výslechy na StB v té době znepříjemňovaly život. To vše mělo zcela zastrašit věrné svědky Kristovy. Bratr farář obstál v této zkoušce díky Pánu Bohu velmi dobře. My všichni jsme byli Pánu bohu vděční, že zde mohl být.

I když bratr farář odešel před mnoha lety do zaslouženého odpočinku, nikdy na nás i s jeho milou manželkou nezapomněli a my na ně také ne. Stále jsme byli s nimi v kontaktu. S vděčností a láskou na náš sbor mysleli a měli o dění ve sboru a každého z nás zájem.

Do poslední chvíle života br. faráře se o něj pečlivě starala jeho dcera v Hranicích na Moravě. Rozloučení s br. farářem bylo 9. listopadu 2012 v Hranicích v evangelickém chrámu Páně. Po zpopelnění byli on i jeho manželka uloženi do rodinné hrobky ve Vizovicích. Na smutečním oznámení měl verš z Žalmu 103: „Dnové moji jsou jako stín nachýlený a já jako tráva uvald jsem, ale Ty, Hospodine, na věky zůstáváš.“

Sbor ve Mšeně poslal jeho nejbližším vyslovení spoluúčasti v smutku a vzpomněl na léta prožitá s ním i jeho manželkou v našem sboru. Z bible jsme vybrali výstižné verše: „Pane, nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce...Památka spravedlivého požehnaná.“

S láskou a vděčností budeme vzpomínat na všechny kazatele, kteří nám zanechali pole oseté semínky Božího zrna a tak započaté dílo může zde i nadále pokračovat.

Lydie Pavelková

Vzpomínka na bratra Vanču

Jak se bratr farář Vanča ve Mšeně objevil, jsem ani příliš nevnímal. Byl to bouřlivý rok 68 a já jsem byl příliš mladý, abych se staral o záležitosti sboru,

kteří tehdy ještě poměrně dobře fungoval a mě k tomu nepotřeboval. Jen jsem slyšel, že (jako správný valašský farář) přicestoval i s ovceři.

Ty ovce nezmiňuji náhodou. Málokdo si asi uvědomil, že bratr farář přišel z kraje, kde farář žije se svými lidmi (a oni s ním) a kde chodit do kostela bylo víceméně samozřejmostí pro staré i mladé. Jak jiný byl už tehdy náš kraj!

V témže roce jsem začal studovat teologii a bratr farář Vanča pro mne představoval to staré, tradiční evangelické křesťanství, které jsme my mladí chtěli radikálně zmodernizovat. Začal jsem sledovat jeho kázání s cílem ujasnit si, jak to budu jednou dělat jinak. Jenomže to vůbec nebylo lehké. Kázání br. faráře Vanči byla sice stará protestantská teologie, ale žádná povrchní fráze, žádné klišé a už vůbec ne laciné přizpůsobení pokleslé době. Když jsem ho jednou, po letech, navštívil v kanceláři, připravoval si zrovna kázání. Na stole neležela česká bible, nýbrž řecký originál, tedy v jazyce, na který jsme v naší generaci většinou zapomněli hned po absolvování povinné zkoušky. Došlo mi, že abychom mohli dělat něco jinak, nemůžeme jít pod úroveň toho, co uměli staří.

Bratr farář Vanča prožil ve Mšeně nejhorší léta tzv. Husákovy normalizace, tedy léta obecné demoralizace. Jestliže jí prošel bez ztráty vlastní důstojnosti, je jistě také zásluhou jeho statečné manželky. Že měl kvůli mně potíže s StB, jsem se dozvěděl až z jeho vzpomínek, vysílaných před časem v rozhlasu. Mně o tom nikdy neřekl. Udělal dobře, kdyby se mi tehdy svěřil, přestal bych asi chodit do kostela - a možná bych se do něj už nikdy nevrátil.

Jan Kozlík

Ze vzpomínek na pana faráře Vanču

Bylo to v pohnutých dobách roku 1968, kdy se právě 21. srpna v den vtrhnutí „bratrských“ vojsk Varšavské smlouvy stěhovala rodina faráře Vanči do svého nového působiště – do sboru Mšeno u Mělníka. Velký stěhovací vůz měl na této dlouhé cestě z Moravy nekončící problémy, jak se na silnici mezi kolonami tanků a ostatních vojenských vozidel udržet a dorazit do dalekého cíle.

Tato událost vlastně předznamenala změnu v nadějně atmosféře jara 1968 i v životě církvi včetně sboru ČCE ve Mšeně. Z letmých vzpomínek na různá setkání (při bohoslužbách, sdružení mládeže, návštěvách u nás doma) se mi vybaví jako člověk, který než promluvil, vypadal navenek skoro přísně, ale při rozhovoru bylo v něm cosi nedefinovatelně milého. Některá kázání mne tak oslovila, že jsem ho požádal o písemnou formu. Zvláště vzpomínám na seriál kázání o blahoslavenství.

Maminka si ho také moc vážila, jezdívala s ním na seniorátní výbor tuším do Nymburka nebo do Kolína, to si již nepamatuji. Na skromnost, odpovědnost i pracovitost určitě poukáží další oslovení bratři nebo sestry. V té těžké době normalizace se ctí obstál. Při vzpomínce na něho nesmíme zapomenout na jeho milou paní, která ho svou vřelostí krásně doplňovala.

Václav Semilský

Porozumění a klid okolo pana faráře

Vzpomínám si na pana faráře Jaroslava Vanču v době, kdy jsme chodili počátkem 70. let na náboženství na faru evangelického kostela ve Mšeně. Chodilo nás pár. Z celého druhého stupně celé školy asi pět až šest žáků. Byli jsme často terčem posměchu od ostatních spolužáků. Ano, byla doba plně rozvinutého socialismu a výsměch k jakkoli vyčnívajícím byl tolerován nebo dokonce podporován. Nám to ale nevadilo, k panu faráři jsme chodili rádi. Dostali jsme se do jiného světa. Světa klidu a porozumění a vysvětlování dějin. Plno jsme toho zapomněli, ale také v nás toho dost zůstalo. Co se týká vědomostí, to jsme mohli mnohdy uplatnit při hodinách dějepisu ve škole hned následující dny.

Co se týká porozumění a klidu, který byl okolo pana faráře. Na to člověk, nebo alespoň já přichází později - když už jsem s ním nebyl tolik v kontaktu. Zprvu jsem si myslel, že tuto schopnost má každý evangelický farář. Ale není tomu tak. Biblické hodiny, to byla setkání s panem farářem Vančou přes zimu v obydlích věřících po vesnicích. Hlavně pro starší lidi, tedy z mé zkušenosti lidi ze Stránky, kterých se dokázalo sejít od deseti do patnácti každých čtrnáct dní. Naslouchali vyprávění pana faráře. Nebyli to jen evangelíci, poslouchali a neřešili církevní příslušnost.

Ještě na jednu zásadní historku vzpomínám. Bral jsem si svou ženu Janu v roce 1982 a svatební obřad jsme měli na MNV Mšeno. Když skončí obřad, sundali jsme si prstýnky a přešli jsme všichni do kostela, kde začal obřad pro nás ten pravý. Oddal nás pan farář Vanča. Teprve poté jsem se cítil ženatý. Nemyslím si, že těchto pár řádků vystihuje nebo by mělo vysvětlovat charakter pana faráře. Necítím se na to kompetentní. Cítím jen, že i když jsme ho delší dobu s Janou neviděli, přesto jsme na něj nezapomněli. A často jsme na něj vzpomínali. Přijali jsme ho do rodiny. Jeho odchod z tohoto světa se nás dotkl.

Jan Švec

Adventní sborové listy, zpravodaj FS ČCE Mšeno. Prosinec 2012. Připravili MŠ+LS, tisk MV.

Vzpomínka na nedávno zemřelou paní Vlastu Vančovou

IMANUEL KANT: Vychovávání je největší a nejtěžší problém, který je člověku možno uložit.

Paní Vlasta Vančová nastoupila v sedmdesátých letech do učiliště v Kanině, jako vychovatelka. Příkladně kamarádským chováním k učnicím si získala jejich důvěru. Individuálním přístupem dokázala mistrně zvládat pubertální výstřelky mladých. Nikdy jsem ji neviděla rozčilenou, vždy byla usměvavá a pozitivně naladěná, což se přenášelo i na kolektiv dospělých. Velmi často na ta léta ráda vzpomínám.

Ve sboru, jako manželka pana faráře, byla velmi obětavá, nezapomínala chválit, pohovořit a i často pohostit. Bylo-li třeba, ujala se úklidu, přes své pracovní povinnosti v učilišti. Svou ochotou a srdečností nám byla příkladem a oporou.

Přišel čas důchodu pana faráře. Neradi jsme se loučili, když se Vančovi stěhovali na Moravu, ale i oni si zvykli na Mšeno, což dokládá písemný styk se členy sboru.

Měla jsem štěstí, že jsem poznala oba vzácné lidi, kteří nám byli v těžkých dobách oporou. Budiž čest jejich památce!

Venuše Svobodová

Vančovi se zajímali o naši rodinu

Na oba Vančovy, pána i paní, vzpomínám jako na moc milé, vstřícné a srdečné lidi. Zvláště paní farářová, protože jsem v té době měla malé děti, se se mnou o nich vždy bavila a vůbec oba se zajímali o naši rodinu. Obě holky pan farář Vanča i křtil. Já už v té době bydlela s rodinou v Praze, od roku 1969, tak přátelství vzniklo spíše mezi mými rodiči a farářovými. Maminka si s nimi i dále psala, když se odstěhovali na Moravu, a pan farář mi ještě posílal letos v květnu krásnou kondolenci k jejímu úmrtí.

Zdenka Weiserová

Zemřel bratr farář Jaroslav Vanča

To jsou slova, která mě před měsícem velice zarmoutila a která mě vrátila zpět do dětství, ke kterému bratr farář neoddělitelně patřil. Do jeho hodin náboženství, ve kterých vždy tak krásně vyprávěl biblické příběhy, do doby konfirmační a také i do doby, kdy mě oddával. Vzpomněla jsem si na pocit lítosti, když u našeho sboru končil. A v poslední řadě to jsou slova, na která mohu jen říci, s láskou Vám, pane faráři, za vše děkuji.

Lenka Sadílková

I v nelehké době mezi námi žili LIDÉ!

S panem farářem Jaroslavem Vančou mě seznámili Němcovi, kteří patřili mezi naše první známé a přátele ve Mšeně. Pan farář Vanča působil ve Mšeně v letech, která byla nejen pro něj, ale i pro většinu občanů těžká. Byla to doba tzv. normalizace, kdy si člověk musel opravdu dobře rozmyslet, před kým se nemusí bát svobodně promluvit.

I díky lidem, jakým byl pan farář Vanča, jsme se mohli cítit i v době nesvobody svobodně.

Děkuji tímto alespoň několika řádky panu faráři Vančovi i panu učiteli Němcovi za to, že mě i mou rodinu utvrdili v přesvědčení, že i v nelehké době žili mezi námi LIDÉ!

Bohumil Fuxa

Při každém rodinném setkání na pana faráře vzpomínáme

Pana faráře Vanču jsem poznala ke konci jeho působení ve zdejší farnosti v Nebuželích. Celá naše rodina se od něj dočkala laskavosti, pochopení, pomoci a vstřícnosti. Pokřtil také obě mé dcery, pro naši rodinu to byla významná událost a při každém rodinném setkání na něj vzpomínáme. Díky němu a díky celému farnímu sboru vlastně v Nebuželích bydlíme a se vstřícností a pochopením jsme se setkávali a setkáváme ze strany církve stále.

Loučí se a vzpomíná

Běla Šachová s rodinou

Pan farář se snažil každému vyjít vstříc

Pan farář Vanča byl milý člověk, ve Mšeně oblíbený. V pohřební službě jsme s ním dobře vycházeli. Snažil se vycházet každému vstříc. Pohřby jsem za ním chodila vyjednávat do jeho kanceláře na faře. Vedle úředních záležitostí jsme se bavili o všem možném. Byl to úžasný člověk. Když jsem se dozvěděla o jeho smrti, hezky jsem na něj vzpomínala.

Libuše Němcová

Manželé Vančovi mi pomáhali budovat mé lepší „já“

Na bratra faráře Jaroslava Vanču a na jeho paní Vlastu vzpomínám velmi rád. Poznal jsem, že slova, která jsem odmala až do dospělosti slýchal ve mšenské kazatelně o tom, jak máme jako křesťané žít, byla v jejich životě vždy plněna a také naplněna.

Bratr farář Vanča byl výborný kazatel. Kázání měl vždy pečlivě připravená, napsaná, ale nevzpomínám si, že by je někdy četl, znal je z paměti. Měl výborný přednes, dokázal zaujmout. To jsem ocenil ale až později, během dospívání. Jako malý chlapec si z hodin náboženství pamatuji na jeho poutavě vyprávěné biblické příběhy. Schůzky dětí se konaly ve farní kanceláři, stejně jako nedělní škola, kde visel obraz s evangelickým kostelem v Jasenné, odkud do Mšena Vančovi přišli. O té nám také vyprávěl. Přišlo mi tenkrát zvláštní, že se na Valašsku říká klukům ogaři. Myslím, že nám také tak někdy říkal.

Po konfirmaci jsem začal jezdit na brigády do Herlíkovic v Krkonoších a na akce mládeže v rámci seniorátu. Bezvadné byly naše jarní a letní mládežnické pobyty na faře v Nebuželích. Ty se konaly v první polovině 80. let jen díky osobní odvaze bratra faráře, který tento sbor, později kazatelskou stanici, administroval a nesl tak odpovědnost za naše činnosti před státní správou, která, jak je známo, neměla setkání mládeže příliš v oblibě.

S bratrem farářem a s jeho paní jsem se vídával i poté, co odešel do důchodu do Kolína. Vzpomínám si, jak jsem je překvapil jednoho rána v jejich bytě, když jsem jel po delší době z vojny domů na opuštěný. Bylo to radostné shledání, zvláště vřelost sestry farářové neměla konce.

Letos v září uplynulo 24 let, kdy nás s mojí manželkou Janou oddával v kostele U Martina ve zdi v Praze. Na jeho svatební kázání si často vzpomenu, zejména na slova „bud'te vděční“. Tato slova ke mně promlouvají i po létech, řekl bych, že čím dál silněji. Jsem vděčný, že jsem mohl manžele Vančovi poznat a že mi pomáhali formovat ve mně to lepší já.

Když jsme pobývali s rodinou na dovolené na Moravě nebo na Slovensku, tak jsme během těch let několikrát Vančovy navštívili v Hranicích, kam se přestěhovali za dcerou. Byly to pěkné chvíle. Protože jsme se v těchto letech již tolik nevidali, tak jsme si čas od času zatelefonovali.

S bratrem farářem jsme se viděli na pohřbu jeho paní na samém konci roku 2008. Ale i potom, když jsme si telefonovali, vyzařovala z něho radost a naděje. Když jsem mu chtěl letos 11. září popřát k jeho 92. narozeninám, zvedla telefon jeho dcera, která mi sdělila, že jeho zdravotní stav je vážný.

Dcera Lydie pečovala o svého tatínka až do posledních chvil jeho života. Bratr farář Jaroslav Vanča zemřel 3. listopadu a rozloučení s ním se konalo v hranickém evangelickém kostele 9. listopadu odpoledne. Bylo to hezké rozloučení, kostel byl zcela plný. Bohoslužby vedla místní sestra farářka Lukášová. Potěšilo mě, že jsme v rámci bohoslužeb mohli slyšet také několik vzpomínek bratra faráře Vanči z audiozáznamu, které natočil pro Český rozhlas a které si je možné stále poslechnout na internetu na adrese http://hledani.rozhlas.cz/iradio/?defaultNavigation=&query=jaroslav+van%C4%8Da&from=&to=&porad=839x_Osudy.

Když jsme vyšli ven z kostela, bylo nádherné slunečné odpoledne a nad městem Hranice se klenula sytě barevná duha – obraz slávy a milosti Hospodinovy. K tomu nelze už nic přidat

Jiří Pavelka

Opustila nás sestra Libuše Tůmová

Sestra Libuše Tůmová zemřela ve středu 7. listopadu 2012, v den svých 69. narozenin. Rozloučili jsme se s ní ve mšenském evangelickém kostele v úterý 13. listopadu. Připomeňme si ve stručnosti běh jejího života.

Narodila se za války ve Staré Boleslavi. Po převratu v roce 1948 se rodina přestěhovala do Tajné. Vystudovala SEŠ v Mladé Boleslavi, po maturitě krátce pracovala na Mělníce a pak až do důchodu v Praze - převážně v odděleních účtáren nebo plánování. V Praze se také provdala v roce 1967 za Tomáše Tůmu. Narodil se jim syn Daniel. Dočkala se mnohého potěšení z vnoučat Tomáše a Kačenky.

Měla ráda výlety do přírody, do hor. Cíleně se snažila každý rok prozkoumat kousek vlasti, kde ještě nebyla. Moc ji těšilo pěstovat květiny. Ale nežila jen pro sebe, myslela na blízké a pomáhala, jak mohla. V její službě byla zodpovědnost i sebezapření, zvláště když jí nebylo dobře nebo měla bolesti. Celý život navštěvovala rodiče v Tajné a poslední roky, jak narůstala potřeba, pečovala o maminku často, věrně a vytrvale.

S rakovinou bojovala statečně tři roky, stále chtěla žít. Vnímali jsme, že přicházel pokoj, rostla její vděčnost a naděje v Pána Ježíše Krista.

-sim-; -js-

Odešel salesián P. Milan Frank – usměvavý svědek pevné víry a odpuštění

P. Milan Frank, člen pražské komunity salesiánů v Kobylisích, zemřel v úterý 30. října 2012 ve věku 88 let. Poslední dva měsíce svého života prožil v Nemocnici Milosrdných sester svatého Karla Boromejského pod Petřínem. Šlo o jednoho z posledních svědků ničivého zásahu proti mnišským řádům v Československu z 13. na 14. dubna roku 1950 – tzv. Bartolomějské noci.

Narodil na Slovensku v Bánovcích nad Bebravou 27. 6. 1924. Jako čtyřletý se přestěhoval s rodinou do Ostravy.. V deseti letech se zúčastnil žehnání základního kamene ostravského salesiánského ústavu Don Bosco. Oratoř ve Vítkovicích pravidelně navštěvoval od roku 1939, pomáhal s výukou katechismu.. Vyučil se automechanikem. V roce 1943 byl biřmován, přijal jméno Jan Bosco. Konec války prožil v Dvorku u Příbyslavi. V roce 1945 nastoupil do Fryštáku a v roce 1946–1947 vykonal svůj salesiánský noviciát v Hodoňovicích. Zásah proti mnišským řádům prožil na řádovém gymnáziu v Přestavlkách u Přerova. Podařilo se mu ještě odmaturovat na gymnáziu v Holešově a zahájit studium na Vysoké škole báňské v Ostravě. Studium přerušil a nastoupil do zaměstnání jako elektrikář v Československých autoopravnách. Za udržování tajných kontaktů se salesiány internovanými v klášteře v Želivi a za účast na vydávání časopisu Cor unum byl v roce 1957 zatčen a odsouzen na dva roky vězení za podvracení republiky a maření státního dozoru nad církvemi. Na amnestii byl propuštěn o půl roku dříve a opět nastoupil do původního zaměstnání.

Po návratu z vězení pracoval jako elektrikář, tajně studoval teologii, byl vysvěcen na kněze v roce 1968 litoměřickým biskupem Štěpánem Trochtem. V době normalizace působil na farnostech v Bílině a ve Verneřicích (okr. Děčín). Opravoval kostely, pořádal brigády mládeže, stal se zpovědníkem sester boromejek a premonstrátek.

Po odchodu do důchodu se odstěhoval do Prahy. Po roce 1989 žil v komunitě salesiánů v Praze - Kobylisích. Zde se věnoval práci na uspořádání řádového archivu a dokumentaci historie salesiánského řádu v Československu. Od roku 1993 pravidelně sloužil nedělní bohoslužby v kapli svaté Kláry v Praze-Tróji. Stal se vyhledávaným zpovědníkem.

Typický pro Milana Franka byl laskavý úsměv, který rozdával při osobních setkáních a besedách. A to i tehdy, když vyprávěl o dramatických chvílích z vlastního života. Projevil se v nich jako muž statečný. Na přepadení studentátu v Přestavlkách u Přerova v noci z 13. na 14. dubna 1950 ozbrojenými komandy SNB a Lidových milicí vzpomínal takto: „*Uslyšel jsem nějaký hluk na chodbě , otevřel jsem dveře od ložnice a koukal do hlavně samopalu. Ozbrojený esenbák mě doprovázel na záchod a cestou se mě vyptával, kde vůbec je. Byl překvapen, že se tady připravujeme na kněžství. Měli instrukce, že zde žijí záškodníci a že zde bude přestřelka. Když jsme šli kolem kaple, pokřižoval se a hodil samopal na záda.*“

V té době museli studenti a mezi nimi i Milan Frank odolávat přesvědčování, aby vstoupili do státem organizovaného generálního semináře. Těmto námluvám odolali a nenastoupili. Milan Frank se potom věnoval udržování kontaktů mezi členy salesiánské komunity, což ho potom přivedlo do vězení. Bylo ironií osudu, že ho zatýkal jeho spolužák Jirka z 3. měšťanky, který tam propadl.

Na dobu věznění vzpomínal Milan Frank bez hořkosti, proměňoval se zde jeho vztah k Bohu, zejména, když trávil 4 měsíce na samotce. Ze zpětného pohledu byl vděčný za každý den ve vězení: „*Když bolest ranila, ale nezušlechtila, bylo by to zbytečné,*“ zdůrazňoval.

Ve svých vzpomínkách se vždy vracel k biskupu Gojdičovi, jehož potkal ve vězení v Ilavě, který přes všechno trýznění řekl, že svým mučitelům odpustil kvůli sobě, aby neměl plevel v srdci.

Milan Frank zdůrazňoval, že když má někdo charakter, vždy něco vyzařuje. Připomínal, že náš národ potřebuje charakter, abychom byli někdo, a ne dav. Říkal to při besedách pro školy, kam byl zván. Přes svůj pokročilý věk prokázal svůj talent zaujmout mladé lidi. Poslouchali jeho vyprávění a ještě mu zatleskali. Prostě nezapřel, že je salesián, jehož posláním je práce s dětmi a mládeží.

Michal Šimek

Krátce

Každou třetí neděli v měsíci se paralelně s bohoslužbami koná v evangelickém sboru nedělní škola.

xxx

Biblický kroužek v mateřské škole ve Mšeně se koná jednou měsíčně. Sedmi dětem zde farář Michal Šimek vypráví biblické příběhy.

xxx

Biblický kroužek na evangelické farnosti ve Mšeně se koná rovněž jednou měsíčně. Navštěvují jej 4 děti.

xxx

Od listopadu začalo pravidelné setkávání mládeže z evangelického sboru. Koná se jednou měsíčně, vždy 3. neděli po bohoslužbách.

xxx

V pátek 16. listopadu 2012 se uskutečnila na evangelické farnosti beseda o významném českém malíři 19. století Karlu Purkyňovi. O své poznatky se se zájemci podělil výtvarník a ředitel ZUŠ Mšeno Čeněk Hlavatý.

xxx

V sobotu 1. prosince se v evangelickém kostele uskutečnil adventní koncert Simony Bursové a jejích přátel. Navštívilo jej na 90 lidí.

xxx

V areálu evangelické farnosti a kostela již byla téměř dokončena rekonstrukce elektrické sítě. Přízemí farnosti a kostela již bylo vymalováno. Zároveň již byla sestavena linka v kuchyňce a sestaven sprchový kout.

Účast na světovém kongresu paličkové krajky ve Francii

Světového kongresu paličkové krajky se zúčastnila členka evangelického sboru ve Mšeně paní Jindřiška Červinková. A jak sama na tuto událost vzpomíná?

Téma – mosty porozumění bylo dáno již v roce 201. Poslala jsem přihlášku a později hotové dílo s názvem Mosty porozumění. Mezinárodní porota vybrala 48 děl z celého světa včetně Austrálie. Mosty porozumění byly vystaveny.

Tady bych ráda citovala paní Ivu Proškovou, která zastupovala český krajkářský svaz a vydává občasník Paličkování. „Skoro každý autor se pokusil udělat známý a co nejrealističtější most své země. Tedy většinou trojrozměrný s domalovanou krajinou okolo, popřípadě i jakýsi model celé oblasti. Ale přece jen bych ráda uveřejnila dílo Jindřišky Červinkové, které jako jediné reprezentovalo Českou republiku: Mosty spojující národy a světadíly. Hezká myšlenka.“

Národní krajkářské svazy soutěžily s šaty, ozdobenými krajkou. České šaty s názvem „Rozkvetlá louka“ byly poseté kvítky všech barev, které paličkovala většina krajkářek v Česku.

Kongres se konal ve městě Caen v Normandii v kongresovém centru, bývalém mužském klášteře, a v jedné z místních katedrál. Do Caen jsme s manželem jeli vlakem z Paříže, kde jsme byli dva dny. Caen je krásné město se starobylým středem, kde je ohromná pevnost a několik katedrál. Zúčastnili se zástupci krajkářských svazů a prodejců z celého světa. Bylo toho k vidění opravdu hodně, zaujala mě dvoumetrová paličková Eiffelovka před kongresovým centrem. V Caen jsme chodili na procházky, byli jsme na mořské pláži, také u pomníku vylodění amerických vojsk za II.světové války; je prostý – kotva z jedné lodi.

Do budoucna mám pro sebe přání - zdraví a opět zdraví. Příští rok bych se ráda zúčastnila soutěže IX. bienále v Itálii. Přihlášku jsem poslala...

Sobě i ostatním bych v tomto čase přála – zdraví, pohodu.

Michal Šimek

Bohoslužby ve vánočním a novoročním období

Neděle 16.12. 2012 **10 hod.**
součástí bude krátké pásmo dětí z nedělní školy

Neděle 23.12. 2012 **10 hod.**

Úterý 25.12. 2011 – Boží hod vánoční **10 hod.**
(vysluhování Večeře Páně)

Středa 26.12. 2011 – svátek sv. Štěpána **10 hod.**

Neděle 30.12. 2012 **10 hod.**

Úterý 1.1. 2013 - Nový rok **10 hod.**
(vysluhování Večeře Páně)

Sborové listy na internetu

Sborové listy si můžete také stáhnout na **www.msno.cz** v sekci Život ve městě – Církve – Českobratrská církev evangelická.

Salár a dary

Zaplatit salár za rok 2012, věnovat peněžní dar na opravy, provoz sboru nebo stále probíhající mimořádnou sbírku na pokrytí podílu sboru na rekonstrukci elektřiny v kostele můžete osobně v kostele u bratra kurátora J. Kozlíka nebo sestry I. Pavelkové nebo platbou na účet sboru č. 174987837/0300. Děkujeme!

Požehnané vánoční svátky a nový rok 2013 !

Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Mšeně u Mělníka.

Farář Mgr. Michal Šimek, bytem v Kosmonosích,
tel.: 608 718 898, e-mail: majkl.simek@seznam.cz.

Bohoslužby se konají každou neděli v 10 hodin.